

i det øvrige Norden og det store flertal af lande inden for EU. Kun i Storbritannien, Holland og Irland kendes bestemmelser om, at ophavsretten i ansættelsesforhold tilfalder arbejdsgiveren. Af disse vedrører reglerne i Irland alene ansættelsesforhold inden for medierne.

Specielt med hensyn til, om en regel af denne art burde indføres for medierne alene, har ministeren peget på, at udviklingen i britisk lovgivning er gået fra en speciel regel inden for mediernes område til en generel regel for alle områder. Dette må tages som udtryk for, at en regel begrænset til visse erhverv virker på en uheldsmæssig måde.

Uanset at ophavsretten først og fremmest tilsligter at beskytte den frie kunstner, der selv må kæmpe for at afsætte sine produkter, og uagtet at f.eks. en fastansat journalist eller skuespiller gennem løn aftaler m.v. er sikret betaling for sine produkter, har flertallet i lyset af de foreliggende oplysninger fundet, at der ikke for tiden er tilstrækkeligt grundlag for at gennemføre en særlig regulering af ophavsretten i ansættelsesforhold.

Flertallet bemærker, at der knytter sig væsentlige samfundsmæssige interesser til at give gode vilkår for mangfoldigheden i idégrundlag og geografisk tilhørssted for den skrevne presse, ligesom der er behov for at give muligheder for, at f.eks. danske tv-produktioner kan konkurrere med udenlandske.

Flertallet er opmærksom på, at den bestående retstilstand for bl.a. den skrevne presse har medført, at udgiverne for at undgå dobbeltproduktion har fundet nye samarbejdskonstruktioner.

Flertallet forudser, at parterne viser stor fleksibilitet og evne til at finde aftalemæssige løsninger, da det ellers kan blive aktuelt at reurdere de ansattes ophavsret.

Vedrørende forlagsaftaler bemærker flertallet, at Dansk Forfatterforening og Nordisk Forfatter- og Oversætterråd over for udvalget har udtrykt bekymring over, at lovforslagets kapitel 3 efter forslag fra Ophavsretsudvalget ikke længere indeholder særlige bestemmelser om forlagsaftaler. Spørgsmålet har være forelagt kulturministeren, der har oplyst, at de nye generelle bestemmelser, der vedrører alle aftaletyper inden for ophavsretten, i praksis svarer til de gældende forlagsaftalebemmelser, og at ministeren finder det vigtigt i den dynami-

ske situation, hvori ophavsretten befinder sig, at principperne bag de gældende bestemmelser om forlagsaftaler i forenklet og moderniseret form videreføres som generelle regler, der vedrører alle aftaletyper inden for ophavsretten.

Vedrørende beskyttelsestiden henvises til kulturministerens besvarelse af spørgsmål 91, som er optrykt som bilag til betænkningen.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Det Radikale Venstres og Centrum-Demokraternes medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med de af kulturministeren stillede ændringsforslag. Flertallet vil stemme imod det under nr. 5 stillede ændringsforslag vedrørende lovforslagets § 40, idet flertallet henviser til kulturministerens besvarelse af spørgsmål 82, som er optrykt som bilag til betænkningen.

Et *mindretal* (Venstres og Det Konservative Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af kulturministeren og af dette mindretal under nr. 5 stillede ændringsforslag. Mindretallet indstiller de under nr. 7, 8, 10 og 12 stillede ændringsforslag til forkastelse, idet der henvises til flertallets indledende bemærkninger i betænkningen.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at en ny ophavsretslov burde have bygget på et ganske andet princip, end tilfældet er blevet. Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at begrebet ophavsret gør mere skade end gavn med den måde, hvorpå lovgivningen er formuleret og søges administreret.

Det er ikke statens opgave at varetage de ophavsretlige interesser for personer, der har fremstillet værker, der er belagt med restriktioner på anvendelsen. En komponist, en kunstmaler, en forfatter og øvrige traditionelle retlighedshavere må i formuleringen af deres salgsaftaler oplyste og indregne de særlige forhold, de ønsker at gøre gældende, for så vidt angår efterfølgende videresalg, udlån eller mangfoldiggørelse af deres værk.